

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

10 Φεβρουαρίου 2008

Κυριακή ΙΖ΄ Ματθαίου: τῆς Χαναanaίας (Ματθ. 25, 21-28)

«Ἐλέησον με Κύριε, υἱὲ Δαυΐδ, ἡ θυγάτηρ μου κακῶς δαιμονίζεται».

Τὸ τελευταῖο ἔτος τῆς ἐπὶ γῆς παρουσίας Του διανύει ὁ Κύριος, ἀδελφοί, καὶ τὸ τρίτο ἔτος τῆς ἐπὶ γῆς οὐρανοῦ διδασκαλίας Του. Ὀλοένα καὶ περισσότερο ἐκδηλώνεται ἡ ἐχθρότητα τῶν Ἰουδαίων ἐναντίον Του, γι' αὐτὸ καὶ Αὐτὸς ἐξέρχεται στὰ βόρεια τῆς Γαλιλαίας «πρὸς τὰ μέρη Τύρου καὶ Σιδῶνος». Ἐδῶ θὰ πραγματοποιηθῆ τὸ ἔλεος τοῦ οὐρανοῦ πρὸς τὴν Συροφοίνισσα Ἰούστα, ὑπὲρ τῆς δαιμονιούσης θυγατέρας τῆς Βερονίκης, διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἐξέρχονται τὰ ἔθνη στὸ πρόσωπο τῆς Χαναanaίας πρὸς συνάντηση τοῦ Ἰησοῦ, γιὰ νὰ ἀποτελέσουν μέλη τῆς Ἐκκλησίας Του.

Ἡ πονεμένη μητέρα τῆς σημερινῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς, εὐσεβεῖς χριστιανοί, δοκιμάζεται πολὺ στὴ ζωὴ τῆς. Ἡ ἀσθένεια τῆς θυγατρὸς τῆς εἶναι καὶ ἀπερίγραπτη καὶ ἐπικίνδυνη, ἀφοῦ κατὰ τὴν δική τῆς ἔκφραση «κακῶς δαιμονίζεται». Πολὺ καιρὸ ὑποφέρει τὸ κορίτσι. Πολὺ καιρὸ συμπάσχει καὶ ἡ μάνα. Γι' αὐτὸ καὶ ὅταν ἀντικρύξη τὸν Ἰησοῦ, δὲν συνομιλεῖ ἀπλῶς μαζί Του, ἀλλὰ «ἐκράυασεν» ἀπευθύνοντας θερμὴ καὶ μεγαλόφωνη παράκληση πρὸς τὸν Κύριο. Ἐδίσταζε νὰ Τὸν πλησιάσῃ. Ἦταν εἰδωλόλατρίς. Καὶ παρὰ ταῦτα μᾶς δίδαξε μία μικρὴ, συνοπτικὴ καὶ μὲ ἀπέραντο περιεχόμενο καὶ δύναμη προσευχή: «Ἐλέησον Κύριε, Υἱὲ Δαυΐδ».

Αὐτὴ ἡ προσφώνηση μᾶς βεβαιώνει ὅτι ἡ Χαναanaία θεωροῦσε καὶ πίστευε τὸν Ἰησοῦν ὡς Μεσσία, ὡς τὸν ἀπεσταλμένο τοῦ Θεοῦ Σωτῆρα, ὁ ὁποῖος θὰ ἔφερε στὸ λαὸ τοῦ Θεοῦ «πᾶσαν εὐλογίαν». Καὶ ἱκετεύει: «Κύριε, βοήθει μοι».

Φαντασθεῖτε, ἀδελφοί, τὴ θέση τῆς Χαναanaίας, ὅταν ὁ Κύριος τῆς εἶπε «οὐκ ἔστι καλὸν λαβεῖν τὸν ἄρτον τῶν τέκνων καὶ βαλεῖν τοῖς κυναρίοις». Οἱ ἄλλοι εἶναι «τὰ παιδιά» καὶ ὁ ἄρτος, τὸ ψωμί, προορίζεται γι' αὐτά. Αὐτὴ καὶ ἡ κόρη τῆς εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ σκυλάκια ποὺ δὲν ἔχουν δικαίωμα νὰ φᾶνε ἀπὸ τὸν ἄρτο. Σκληρὴ ὥρα δοκιμασίας καὶ ἀπογνώσεως. Ὁ Κύριος λέγει «οὐκ ἔστι καλόν», αὐτὴ ἀπαντᾷ «Ναί, Κύριε». Ὁ Χριστὸς ὀνομάζει τοὺς Ἰουδαίους τέκνα, αὐτὴ ὑπερθεματίζει. Ὁ Χριστὸς ὀνομάζει αὐτὴ «κυνάριον» καὶ αὐτὴ ἀποδέχεται τὴν παρομοίωση. Καὶ πάνω σὲ αὐτὴν οἰκοδομεῖ τὸ πλεόν καταπληκτικὸ ἐπιχείρημα, τὸ ὁποῖο μόνον μία ψυχὴ ποὺ πιστεύει καὶ εἶναι ταπεινὴ θὰ μποροῦσε νὰ

συλλάβη τὴν πρὸ τραγικὴ ὥρα τῆς ζωῆς της. «Ναί, Κύριε· καὶ γὰρ τὰ κυνάρια ἐσθίει ἀπὸ τῶν ψυχίων τῶν πιπτόντων ἀπὸ τῆς τραπέζης τῶν κυρίων αὐτῶν».

Μὲ τὴν ὁμολογία αὐτὴ ἐκφράζεται ἡ πίστις καὶ ἡ ταπείνωση, ἡ ἐμπιστοσύνη καὶ ἡ ὑποταγὴ τῆς πονεμένης μάνας, ἀλλὰ συγχρόνως ἐξαγγέλλεται ὁ θρίαμβος τῆς πίστεως ἀπὸ τὸν Κύριο· «ὦ γύναι, μεγάλη σου ἡ πίστις, γεννηθήτω σοι ὡς θέλεις». Καὶ θεραπεύθηκε ἡ θυγατέρα της ἀπὸ τῆς ὥρας ἐκείνης. Εἶναι ἄξια θαυμασμοῦ ἡ Χαναanaία. Ἡ Χαναanaία ποὺ ἔμεινε ἀνώνυμη· εἶναι πολὺ ἀνώτερο νὰ μείνη κανεὶς χωρὶς ὄνομα μὲ ὅλες τὶς καλές του πράξεις παρὰ ἐπώνυμος μὲ ἱστορία δύσφημη, ἀνέντιμη, ἀπαξιωτική.

Ἡ Χαναanaία ζεῖ στὶς συνειδήσεις μας καὶ θαυμάζεται, ἐνῶ ἡ Ἡρωδιάς ἢ ὁ Πιλάτος μᾶς προκαλοῦν ντροπὴ. Ἡ Χαναanaία δὲν ἔφυγε οὔτε ἀπέκαμε παρακαλῶντας, παρ' ὅτι τόσο ἐξουθενώθηκε καὶ ταπεινώθηκε, καὶ αὐτὸ ἀποδεικνύει σταθερὴ πίστις καὶ ἀκλόνητη. Παραδέχεται καὶ ἀποδέχεται τὸν χαρακτηρισμὸ τοῦ «κυναρίου» καὶ ἀποδεικνύει τὴν μεγάλη ταπείνωσή της. Ἐπιμένει νὰ λάβῃ ψίχουλα ἀπὸ τὸ τραπέζι καὶ ἀποδεικνύει σύνεση θαυμαστή. Πίστευε καὶ ζητοῦσε. Ἰκέτευε καὶ ταπεινοφρονοῦσε. Ἐπέμενε στὸ ζητούμενο ἐκφράζοντας σύνεση καὶ ἄκουσε τὸ «γεννηθήτω σοι ὡς θέλεις».

Ἡ πίστις, ἡ ταπείνωση καὶ ἡ σύνεση τῆς Χαναanaίας ἀπέσπασαν τὸ ἔλεος τοῦ Ἰησοῦ.

Ἀδελφοί μου, ὅταν ὁ οὐρανὸς εἶναι μαῦρος, ὅταν σελήνη, ἄστρα δὲν φαίνονται, ὅταν ὅλα γύρω μας μπερδεύονται καὶ μᾶς μπερδεύουν, ὅταν ὅλοι γύρω μας προσπερνοῦν ἀδιάφορα, τότε πρέπει νὰ ζητᾶμε μὲ πίστις, ταπείνωση καὶ σύνεση ψίχουλα ἀπὸ τὶς δωρεές τοῦ οὐρανοῦ. Μὲ πίστις, ταπείνωση καὶ σύνεση θὰ φανοῦν ἥλιος, σελήνη, ἄστρα καὶ ὁ δωρεοδότης Κύριος θὰ ἐκπληρώσῃ καὶ θὰ ἱκανοποιήσῃ τὰ αἰτήματά μας καὶ τὶς ἀνάγκες μας λέγοντας: «ὦ ἄνθρωπε, μεγάλη σου ἡ πίστις, γεννηθήτω σοι ὡς θέλεις».

Ἀρχιμ. Ν. Κ.

[dkpdf-button]